

have desuden ment ved **Ændringsforslaget** under Nr. 12, at de Ansøgninger, der sendtes til Menigheden, ved Henlæggelsen af en Trediedel ikke maatte bringes ned under 9. Naar Embedet har en saa lille Betydning, at det kun søges af et saa ringe Tal, have vi ment, at de Hensyn, der kunde være at tage til de forskjellige Ansøgere, meget vel kunde tages af Menighedens Udvalg, ligesom det jo ogsaa for selve Udvalgets og Menighedens Skyld maatte være ønskeligt, at der var et større Antal at vælge dem imellem, som skulde fremstilles for den samlede Menighed. Forslaget under Nr. 13 gaar ud paa, at den sidste Del af Lovforslagets § 5. skulde udgaa, hvad jo unegteligt er et Hovedpunkt i hele Lovforslaget. Her fastsættes nemlig Grænsen for Udvalgets Virksomhed saaledes, at det skal raadslaa med Provsten og derefter afgive en Erklæring til Ministeren, hvis Beslutning skulde være fuldstændigt fri i ethvert Tilfælde, undtagen naar Udvalget havde indstillet en Mand enstemmigt; thi da skulde den have afgjørende Bægt. Dette Punkt have de 10 Medlemmer i Udvalget ikke kunnet forlige sig med. Den Enstemmighed, som der her er lagt saa stor Bægt paa, have vi troet meget vanskeligt vilde komme tilstede, og hvor den kom tilstede, vilde den i Reglen ikke ske paa en heldig Maade. Der kan naturligvis gives Undtagelser, hvor der kan være en virkelig fuld og sand Enstemmighed om en bestemt Ansøger, men i Reglen tør det antages, at en saadan Enstemmighed ikke vil komme tilveie uden derved, at de forskjellige Sider opgive den Mand, som de anse for den bedste, og det anse vi ikke for ønskeligt, at Mindretallet ligesom udøver en Tvang paa Flertallet til at ofre den Mand, som det anser for den tjenligste for Menigheden, for at Indstillingen skulde faa en afgjørende Betydning. Det er dog ønskeligt, at den Mand, som kan fuldest tilfredsstille et betydeligt Flertal i Menigheden, ogsaa bliver Menighedens Præst, og dertil kommer jo, at det meget hyppigt vil være Tilfældet, at de dygtigste Mænd og nidkjæreste Sjælsørgere kunne faa afgjort Modstandere i deres Menigheder, og at Nygterderom kunde udbrede sig til langt bortliggende Menigheder og gjør det der overordentlig van-

skeligt — for ikke at sige umuligt — at naa Enstemmighed for dem, hvormod det mindre nidkjære og begavede Mand, om hvem der hverken siges godt eller ondt, lettere kan faa en saadan Enstemmighed; men dette vil jo ligesom være at sætte en Præmie for Middelmådigheden, hvad man dog ikke kan anse for ønskeligt. Hvis man vil ønske, at Menigheden faar den dygtigste og bedste Præst, er der vist ikke andet for end at give Flertallet den naturlige Ret, det har, til at vælge den Mand, som det anser for at være den, der bedst vil tilfredsstille Menigheden, den, der bedst er istand til paa dette Sted og under disse Forhold at berede Veien for den Frugt, som Evangeliet og Sacramenterne skulle bære. Mindretallet maa være henvist til at gjøre sin aandelige Indflydelse gjældende, og forsaavidt det er en virkelig levende og kirkelig interesseret Del, vil den kunne gjøre det saaledes, at det kan faa en ikke ringe Bægt ved Valget, men selve Afgjørelsen bør vistnok overlades til Flertallet; thi ellers vil der let komme Bitterhed, Stridigheder og Rivninger i Menigheden, naar man tillægger endog et lille Mindretal i Menigheden Ret til at forstyre et meget stort Flertal i at faa den Præst, det ønsker. Ved at give saavel Flertallet, hvad det med Billighed kan kræve, som Mindretallet, hvad dette med Billighed kan kræve, og ved ikke med en kunstig Tvang at bringe en Enighed tilveie, som dog i Virkeligheden kun kan være paa Overfladen, haabe vi, at netop den bedste Forstaaelse vil komme tilstede mellem de forskellige Ansøgere, som der kunde være i Menigheder, og bittere Rivninger undgaa. Naar Enstemmighed ikke bringes tilveie, da vil Følgen efter Regjeringens Forslag blive, at Menigheden kun faar en raadgivende Virksomhed, og det er jo klart, at netop den Omstændighed, at der gives Enstemmighed en afgjørende Betydning, vil svække den Bægt af et blot Flertals Indstilling, som den ellers vilde faa; den vil derved i Virkeligheden kun blive en raadgivende, og det vil da ganske herop paa Ministeren, hvormeget Hensyn han vil tage dertil; men naar det er saaledes, vil Forholdet ikke være væsentlig forskjelligt fra, hvad det nu er, hvor det staar Menigheden frit for